Dimitrie Dumitrescu,
Mărturie din raiul din inimă

Acum vreo douăzeci de ani, lucram ca taximetrist, ca să mă întrețin.
Într-o noapte, când am ajuns la o comandă, la 2:30 AM, clădirea era în întuneric, cu excepția unei singure lumini la o fereastră de la parter...
În asemenea circumstanțe, mulți taximetrişti ar claxona o dată sau de două ori, ar aştepta un minut şi apoi ar pleca. Dar am văzut prea mulți oameni care depindeau de taxi ca fiind singurul lor mod de transport.
Dacă nu mi se părea un pericol, întotdeauna mergeam la uşă .
Deci, am mers şi-am bătut la uşă ...

- "Doar un minut" ! răspunse o voce firavă, a unei persoane mai în vârstă.

Auzeam ceva tras de-a lungul pardoselii.
După o pauză lungă, uşa s-a deschis. O femeie mică de statură, în jur de vreo 80 de ani stătea în fața mea. Purta o rochie colorată şi o pălărie mare cu o panglică de catifea prinsă pe ea,ca o femeie dintr-un film din anii '40. Langă ea era o valiză mică, de nailon. Apartamentul arăta ca şi cum nimeni n-ar mai fi locuit acolo de ani de zile. Tot mobilierul era acoperit cu cearşafuri.
Nu găseai nici un ceas pe pereți, nici bibelori sau alte lucruri pe rafturi. Într-un colț era un panou plin cu

poze protejat de un suport de sticlă.

- "Ai putea să-mi duci bagajul până la maşină?" zise ea.

Am dus valiza la maşină şi apoi m-am întors să o ajut pe femeie. Ea m-a luat de braț şi am mers încet spre maşină. A continuat să-mi mulțumească pentru amabilitate.

- "Nu e mare lucru" i-am zis eu. "Doar încerc să-mi tratez pasagerii în felul în care aş vrea ca mama mea să fie tratată"

- "Oh, eşti un băiat aşa de bun!" zise ea.

Când am intrat în maşină, mi-a dat o adresă, şi apoi m-a întrebat:

- "Ai putea sa conduci prin centrul oraşului?"

- "Nu este calea cea mai scurtă" am răspuns eu.

-"Oh, nu conteză" spuse ea. "Nu mă grăbesc. Eu, acum, merg la azil..."

M-am uitat în oglinda retrovizoare. Ochii ei erau scanteitori...

- "Nu mi-a mai rămas nimeni din familie..." a continuat ea. "Doctorul spune că nu mai am mult timp..."

În tăcere, am căutat ceasul de taxare şi l-am oprit.

- "Pe ce rută ați vrea să merg?" Am întrebat.

Pentru următoarele două ore am condus prin oraş. Mi-a arătat clădirea unde odată ea lucrase ca operator pe lift. Am condus prin cartierul unde ea şi soțul ei au locuit când erau proaspăt căsătoriți. M-a dus în fața unui magazin cu mobilă care, odată, fusese o sală de bal unde obişnuia să meargă la dans, pe vremea când era fată. Câteodată mă ruga să opresc în fața unor clădiri sau colțuri de stradă şi să stau cu ea acolo în întuneric, contemplând în tăcere. Cum s-a arătat la orizont prima rază de soare, mi-a spus dintr-odată:

- "Sunt obosită... Hai să mergem."

Am condus în tăcere spre adresa pe care mi-o dăduse. Era o clădire ieftină, o casă mică , cu un drum de parcare care trecea pe sub o portiță... Doi oameni au venit spre taxi, cum am ajuns acolo. Erau atenți şi concentrați asupra fiecărei mişcări pe care o făcea femeia. Am deschis portbagajul şi am dus micuța valiză până la uşă . Femeia fusese deja asezată într-un scaun cu rotile.

- "Cat îți datorez?" a întrebat ea, în timp ce-şi căuta portmoneul..

- "Nimic" am zis eu.

- "Dar trebuie şi tu să te întreții...."

- "Nu vă faceți griji...sunt şi alți pasageri" am răspuns eu...

Aproape fără să mă gândesc m-am aplecat şi am îmbrățişat-o. Ea m-a strâns cu putere...

- "Ai facut unei femei în vârstă un mic moment de bucurie"

spuse ea.

"Mulțumesc."

I-am strâns mâna şi apoi am plecat în lumina dimineții.
În spatele meu, o uşă se închisese... Era sunetul de încheiere al unei vieți.... Nu am mai luat alți pasageri în tura aceea de lucru...
Am condus pierdut în gânduri... Pentru restul zilei, de-abia puteam vorbi...
Ce ar fi fost dacă femeia aceea ar fi dat peste un taximetrist mânios sau unul care ar fi fost nerăbdător să-şi termine tura?...
Ce-ar fi fost dacă aş fi refuzat să iau comanda, sau doar să claxonez o dată şi apoi să plec?...
Uitându-mă în urmă. Nu cred că am făcut ceva mai important în întreaga mea viață...
Suntem tentați să credem că viețile noastre se învârt în jurul unor momente mărețe. Dar adesea aceste momente mărețe ne iau prin surprindere - frumos împachetate în ceea ce alții ar considera ceva neînsemnat.

OAMENII S-AR PUTEA SĂ NU-ŞI AMINTEASCĂ EXACT CEEA CE AI FĂCUT SAU CEEA CE AI SPUS, DAR ÎNTOTDEAUNA ÎŞI VOR AMINTI CUM I-AI FĂCUT SĂ SE SIMTĂ!!!

Viața aceasta s-ar putea să nu fie petrecerea pe care o speram, dar cât timp suntem aici putem de asemenea să dansăm.În fiecare dimineață când îmi deschid ochii, îmi spun :

"Ziua de azi este o zi specială!"

Amintiți-vă asta, prietenii mei !
Nu ne mai putem întoarce niciodată înapoi, acesta e singurul show pe care il jucăm.Tratează oamenii în felul în care ai vrea TU să fii tratat !

N-o să ai parte de nici o surpriză în 10 zile dacă o să trimiți acest mesaj la alte persoane.Dar, s-ar putea să ajuți lumea să fie puțin mai bună şi mult mai înțelegătoare prin simplul fapt că-l trimiți mai departe.

ORICUM, EU VĂ IUBESC PE TOȚI, PENTRU SIMPLU FAPT CĂ EXISTAȚI ŞI AM CU CINE SĂ AM UN SCHIMB DE OPINII, ŞI CĂ-MI SUNTEȚI DRAGI CU TOATE CĂ PE UNII DINTRE DUMNEAVOASTRĂ NU VĂ CUNOSC. DAR ASTA NU CONTEAZĂ!